

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.662 van 20 december 2017
in de zaak A. 223.887/XIV-37.576**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 november 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 193.624 van 13 oktober 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 december 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat België met toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 22(7) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Vervolgens wordt vermeld dat “[v]ingerafdrukkenonderzoek [...] aan[toont] dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 31.08.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd”. Er wordt ook verwezen naar verzoeksters eigen verklaringen dat zij vijf maanden in een hotel in Italië heeft verbleven. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien, zoals in het bestreden arrest ook wordt opgemerkt, dat het verzoek tot overname uitdrukkelijk wordt gevraagd in toepassing van artikel 13.1 van de Dublin II-verordening. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze, zonder daarbij zijn annulatiebevoegdheid te overtreden of het beginsel van de onpartijdigheid te schenden, te besluiten dat “het gegeven dat de verwerende partij in de [aanvankelijk] bestreden beslissing zelf niet uitdrukkelijk verwijst naar artikel 13.1 van voormelde verordening niet [kan] leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn, nu de motieven evident zijn gelet op hun graad van vanzelfsprekendheid”.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster voert in het eerste onderdeel van het tweede middel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “beweert dat verwerende partij aan de informatie-plicht en de eisen van het recht om gehoord te worden zoals voorzien in de artikelen 4 en 5 van de Dublin III verordening heeft voldaan aangezien verzoekster geen bewijs naar voren brengt van het tegengestelde”. Daarmee gaat verzoekster echter voorbij aan de concrete motivering in het bestreden arrest. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers vast dat, wat betreft artikel 4 van de Dublin III verordening, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster “in het kader van haar persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan haar grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Italië te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing”, dat aan haar werd “gevraagd vanwege welke specifieke redenen zij besloot asiel aan te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië”, dat “er [werd] geïnformeerd naar [haar] gezondheidstoestand” en dat “blijkt dat zij via haar advocaat op 8 mei 2017 nog een schrijven heeft gericht aan de dienst vreemdelingenzaken met verdere bezwaren inzake een overdracht naar Italië”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat verzoekster

“geenszins aannemelijk [maakt] dat zij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om haar bezwaren kenbaar te maken of dat zij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen” en dat zij “een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat zij werd gewezen op de toepassing van de Verordening 604/2013 en op het feit dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is, dat zij haar bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Italië en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om informatie te verschaffen die zij nuttig achtte”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er ook nog op dat verzoekster een document heeft ondertekend waarmee zij instemt met de uitwisseling van gegevens door de lidstaten. Wat artikel 5 van de Dublin III verordening betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht op dat de door verzoekster geschonden geachte waarborgen niet voorzien zijn in die bepaling en dat deze enkel stelt “dat de betrokken lidstaat een schriftelijke samenvatting opstelt van het verhoor en er voor zorgt dat de raadsman van de verzoekende partij tijdig toegang heeft tot die samenvatting” waarbij zij niet aantoont dat dit niet het geval is geweest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat verzoekster geen schending van artikel 5 van de Dublin III verordening aannemelijk heeft gemaakt. Het eerste onderdeel van het tweede middel waarin verzoekster stelt dat van haar in wezen een negatief bewijs wordt gevraagd, mist dan ook feitelijke grondslag.

Gelet op het, hierboven uiteengezette, gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds tot de vaststelling was gekomen dat verzoekster afdoende was geïnformeerd, kan niet worden ingezien, noch wordt door verzoekster aangetoond, op welke wijze de overweging in het bestreden arrest dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat zij geen informatiebrochure zou hebben ontvangen, zoals voorgeschreven door artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ de strekking van het bestreden arrest zou kunnen hebben beïnvloed. Kritiek op dergelijk overtollig motief kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Het tweede onderdeel van het tweede middel kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Hetzelfde geldt voor de vermelding in het bestreden arrest dat verzoekster de mogelijkheid had om, na het persoonlijk onderhoud, bijkomende elementen te

laten gelden die “[t]en overvloede” is opgenomen. Ook de kritiek tegen dit motief van het bestreden arrest kan dus niet tot de cassatie ervan leiden. Het derde onderdeel van het tweede middel kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, en zoals uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk geantwoord op haar grief dat zij geen kopie heeft gekregen van haar verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daaromtrent dat dergelijke waarborg niet is voorzien in artikel 5 van de Dublin III verordening en dat deze bepaling enkel stelt “dat de betrokken lidstaat een schriftelijke samenvatting opstelt van het verhoor en er voor zorgt dat de raadsman van de verzoekende partij tijdig toegang heeft tot die samenvatting” waarbij zij niet aantoont dat dit niet geval is geweest. Wat betreft “[h]et feit dat verzoekende partij geen toegang [had] tot het administratief dossier [...] vooraleer zij het verzoekschrift indiende”, blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat verzoekster deze grief heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat deze niet gehouden was hierop te antwoorden. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het vierde onderdeel van het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twintig december tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams